

På vandring genom MATTEUS EVANGELIUM

På vandring genom MATTEUS EVANGELIUM

Kapitel 14, predikan av Micael Nilsson, hållen i Korskyrkan söndagen den 8 september 2013.

Eugene Peterson, The Message, från Rom 10: "Ordet som räddar är redan hos dig, på tungan i din mun, i hjärtat i ditt bröst." Det är tillitens ord som ber Gud att skrida till verket och rätta till allting åt oss. Det är kärnan i allt vi lär. Hälsa Gud välkommen med ett "Jesus är min mästare". Acceptera med kropp och själ att Gud gör samma sak med oss som han gjorde med Jesus när han uppväckte honom från de döda. Det är alltihopa. Man "gör" ingenting; man bara ropar på Gud och litar på att han gör det åt en. Det är räddningen. Det är frälsningen. Med hela din varelse tar du till dig att Gud ställer saker och ting till rätta och tar emot honom; sedan säger du det högt och tydligt: "Gud har gjort allting bra mellan sig och mig." Skrifiten försäkrar: "Ingen som litar så på Gud – i själ och hjärta – kommer någonsin att ångra det." Det gäller oavsett ens religiösa bakgrund: det är samme Gud som ger alla samma frikostiga hjälp. "Alla som ropar: 'Gud. Hjälp!' får hjälp. Men hur kan någon ropa på hjälp, utan att veta vem man kan lita på? Och hur kan de veta vem som går att lita på utan att ha hört talas om honom som är pålitlig?"

Detta är så välfunnet. Detta är kristen tro. Den handlar inte om mig. Den handlar inte om dig. Den handlar om vem Jesus är. Han är värd att lita på. Men hur ska vi förstå det om vi inte lär känna honom? Och hur ska vi lära känna honom om vi inte lyssnar till honom?

Det här är vad jag tror. Om vi slutar att läsa Bibeln, och därmed att lyssna till Jesus, så kommer vi att göra om hans lära till en egen religion. Det kommer allt mer att handla om oss, vad vi tycker, vad vi känner, och vad vi själva ska göra. Och sakta kommer vi vara med om det som lärjungen Petrus var med om i det bibelkapitel vi strax ska läsa. Vi kommer sakta att sjunka. Och vet vi då inte vem som är värd att lita på och vem vi ska vända oss till kommer vi snart att hamna under ytan och drunkna i ett hav av krav. Så därför läser vi Bibeln tillsammans. Vi läser noggrant. Vi läser nyfiket. Vi läser hungrigt. För det är bara genom att lyssna till Jesus Kristus som vi lär känna honom på djupet. För, som Eugene Peterson översatte det: - Hur kan någon ropa på hjälp, utan att veta vem man kan lita på? Och hur kan man veta vem som går att lita på utan att man har hört talas om honom som är pålitlig? Så låt oss nu läsa från Matt 14.

Nu tar vi det, som vanligt, steg för steg. Vers 1-12: **Vid samma tid fick tetrarken Herodes höra talas om Jesus, och han sade till sina tjänare: "Det är Johannes döparen. Han har uppstått från de döda, och därför kan sådana krafter verka genom honom." Det var så att Herodes hade låtit gripa Johannes och slå honom i bojar och sätta honom i fängelse. Anledningen var Herodias, hans bror Filippos hustru. Johannes hade nämligen sagt till honom: "Det är inte tillåtet för dig att leva ihop med henne." Herodes ville döda honom men vågade inte för folket, som menade att Johannes var en profet. Men när Herodes firade sin födelsedag, dansade Herodias dotter inför sällskapet och gjorde honom så förtjust att han med ed lovade att ge henne vad hon än begärde. På uppmaning av sin mor sade hon: "Låt mig genast få Johannes döparens huvud på ett fat." Kungen blev bedrövad, men för edens och gästernas skull befallde han att hon skulle få det, och han lät halshugga Johannes i fängelset. Man bar in huvudet på ett fat och gav det till flickan, och hon bar det till sin mor. Johannes lärjungar kom dit och hämtade hans döda kropp och begravde den. Sedan gick de och berättade för Jesus vad som hade hänt.**

Man har ibland kallat kapitel 14-20 i Matteusevangeliet för "konungens tillbakadragande". Skälet till det är att vi nu kommer att läsa om hur Jesus vid flera tillfällen vill dra sig undan en tid. Vi läser t.ex. i Matt 15:21: "Därifrån drog sig Jesus undan till området kring Tyros och Sidon." Jag ska strax komma tillbaka till varför han gjorde det. Men låt oss först tänka en stund över vad som hände i texten vi läst. Jesus gör under. Hans undervisning gör intryck. Överallt är han namnet på allas läppar. Också

På vandring genom MATTEUS EVANGELIUM

Herodes får höra om honom. När Herodes hör om Jesus reagerar han på ett mycket märkligt sätt. Han tror att det är Johannes döparen som uppstått från döden, och som därför kan göra sådant som andra dödliga inte kan. Vi får alltså se in i en maktmänniskas omtöcknade tankevärld, och kanske mardrömmar. För nu får vi veta att det var Herodes som dödat Johannes. Inte samma Herodes som i berättelsen om Jesu födelse, förstås. Herodes den store var död för länge sedan. Herodes Antipas var son till Herodes den store. Att han kallas för *tetrark* betyder att han bara regerade över en fjärdedel av det gamla riket. Han ville vara som Herodes *den store*, men han var egentligen en mycket liten man. En maktmänniska... som inte hade makt med sig själv. När han försöker hindra Jesus skickar Jesus denna hälsning till honom i Luk 13:32: "Hälsa den räven att i dag och i morgon driver jag ut demoner och gör de sjuka friska, och på tredje dagen är jag vid målet." När Jesus talar om "räven" är det ett faktum att han använder femininum. Han säger alltså egentligen "hälsa den rävhonan"... Och kanske får vi förklaringen till detta här. Kanske antyder Jesus att Herodes styrdes av sin hustru. För det är hon som gillar fällan. Det gör hon för att hon är stött av Johannes budskap. Herodes skilde sig från sin hustru och tog Herodias, sin bror Filippus fru. Detta var en känd skandal och mot den judiska lagen. När den modige Johannes påpekar detta skriver han under sin egen dödsdom. Herodias, tänk en stund över vad detta säger om henne, skickar fram sin tonårsdotter för att göra sin man upphetsad och få honom att lova att han ska döda Johannes. Hon vet också att hennes man är så stolt att han inte skulle vilja förlora sitt ansikte. Så dödar denne lille man, Herodes Antipas, en man om vilken Jesus sagt att han är den största av kvinna född.

Herodes fortsatte sitt maktmissbruk. Till sist blev kejsaren trött på honom. Claudius skickade honom först till Frankrike och sedan till Spanien, där både Herodes och Herodias tog sina liv. Men så hade det inte behövt gå. Det var inte Guds vilja för Herodes. Gud höjer rösten på två sätt för att förhindra detta. Han höjer rösten genom Johannes, och Herodes hade kunnat omvända sig. Och han höjer rösten genom Herodes eget samvete, när han tydligen grubblade och ängslades över Johannes död. Men Herodes omvände sig aldrig. Och så kommer då dagen då han står ansikte mot ansikte med Jesus. Fast då läser vi i Luk 23:8-9: När Herodes såg Jesus blev han mycket glad. Han hade länge velat träffa honom, eftersom han hade hört talas om honom, och han hoppades få se honom utföra något tecken. Nu ställde han en mängd frågor till honom, men Jesus svarade inte.

Förstår du detta? Gud hade höjt rösten, genom den störste av profeter och i Herodes samvete. Men nu var Gud tyst. Gud hade sagt sitt. Och hebreerbrevets författare skriver, Hebr 3:7-8: "Därför, som den heliga anden säger: Om ni hör hans röst i dag, förhärda inte era hjärtan..."

Vers 13-21: När Jesus hörde detta, drog han sig undan och for över sjön till en öde trakt för att vara ensam. Men folket i städerna fick reda på det och följde efter honom till fots. När han steg i land, fick han se en stor skara människor, och han fylldes av medlidande med dem och botade dem som var sjuka. På kvällen kom lärjungarna till honom och sade: "Trakten är öde och det har redan blivit sent. Låt folket gå härifrån, så att de kan köpa sig mat borta i byarna." Jesus svarade: "De behöver inte gå härifrån. Ge dem något att äta, ni själva." De sade: "Här har vi inte mer än fem bröd och två fiskar." – "Lämna dem till mig", svarade han. Han sade åt folket att slå sig ner i gräset, och han tog de fem bröden och de två fiskarna, såg upp mot himlen och läste tackbönen. Sedan bröt han bröden och gav dem till lärjungarna, och lärjungarna gav dem till folket. Alla åt och blev mätta, och man samlade ihop de överblivna bitarna, tolv fulla korgar. De som hade ätit var omkring fem tusen män, förutom kvinnor och barn.

Nu vill Jesus dra sig undan. Men inte av rädsla för Herodes. I slutet av kapitlet är han tillbaka i Herodes trakter igen. Nej, Jesus behövde säkert sörja sin vän, men framförallt kunde han läsa tidens tecken. Han förstod att nu när vägröjaren och föregångaren gjort sitt så var det hans tur att möta

På vandring genom MATTEUS EVANGELIUM

våld och ondska. Så Jesus behövde be. Och om Jesus behövde be, om detta var en så stor prioritet i hans liv, så behöver vi det också.

Men han kom inte undan. Nöden var för stor. Bibelns säger att han fylldes av medlidande. Det grekiska ordet är starkt. Det handlar om mer än sympati. Kanske kommer det svenska ordet nära. "Medlidande"... Jesus *led* med dem. Så berättas berättelsen om hur 5000 män, plus kvinnor och barn mättas med hjälp av fem bröd och två fiskar, d.v.s. av ett barns matsäck. Den berättelsen är viktig. Alla evangelisterna återger den. Johannes berättar dessutom att Jesus efter detta höll en predikan om att han var livets bröd. Jag ser tre skäl till att berättelsen är så viktig. Först: Judarna levde i tron på att när Messias skulle komma så skulle det där mannaundret från öknen upprepas. Detta var ett tecken för dem. För det andra är texten ett förord till budskapet om att Jesus är livets bröd, den ende som kan möta din hunger efter Gud. Dessutom är texten en slags instruktion för vad det är att tjäna Gud:

Först: Börja med det du har. Tala inte om för Gud vad du inte har. Det vet han. Men något har du alltid. Börja där. Så vad hade lärjungarna? Fem bröd och två fiskar? Nej, det hade de inte alls. Men de kände en liten pojke som hade det. Så ledarskap är också att hjälpa andra att ge vad de har. Och tänk nu en liten stund på den där pojken. Jag tror att detta förvandlade hans liv. För resten av sitt liv kunde han minnas och berätta om den där dagen, när Gud på något sätt använde honom i sin tjänst. För det andra: Ge det du har till Jesus. Fem bröd och två fiskar i dina händer är en sak. Fem bröd och två fiskar i Jesu händer är något helt annat. Om det du har är verkningsslöst ligger det kanske i fel händer.

För det tredje: Försök göra som Jesus säger. Lärjungarna fick organisera duklag och ordna med distributionen. Jesus hade nog klarat det utan dem, men det ville han inte. Han vill att du ska få vara med. Ja, han älskar när du är med. Så försök förstå hur du kan få vara med att ge vidare det han välsignat.

För det fjärde: Ta vara på det Gud gör. Som lärjungarna fick samla ihop brödet och fiskarna och ta vara på resterna, se till att du tar vara på det Gud gjort i ditt liv.

"Ge dem något att äta", säger Jesus. För världen svälter. Ateismen försöker tala om för dig att du inte är hungrig. Upplevelseindustrin serverar sockervadd. Kanske en del kyrkor också. Men Jesus säger: - Ge dem att äta.

Vers 22-33: Sedan befallde han sina lärjungar att stiga i båten och fara i förväg till andra sidan sjön, medan han skickade hem folket. Så snart han hade gjort det, gick han upp på berget för att vara för sig själv och be. Där var han ensam när det blev kväll. Båten var då redan långt från land och kämpade mot vågorna, eftersom det var motvind. Strax före gryningen kom han till dem, gående på sjön. När lärjungarna fick se honom gå på sjön, blev de förskräckta och trodde att det var en vålnad, och de skrek av rädsla. Men genast talade Jesus till dem och sade: "Lugn, det är jag. Var inte rädda." Petrus svarade: "Herre, om det är du, så säg åt mig att komma till dig på vattnet." Han sade: "Kom!", och Petrus steg ur båten och gick på vattnet fram till Jesus. Men när han såg hur det blåste, blev han rädd. Han började sjunka och ropade: "Herre, hjälp mig!" Jesus sträckte genast ut handen och grep tag i honom. "Du trossvage", sade han. "Varför tvivlade du?" De steg i båten, och vinden lade sig. Och de som var i båten föll ner för honom och sade: "Du måste vara Guds son."

Hebr 12:2 säger: "Låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare." Och nu ska Jesus lära lärjungarna något om detta. Han som födde tron i deras liv vill nu ge dem en lektion för att tron ska mogna. När de befann sig mitt i den hade de velat slippa den. Efteråt hade de inte velat vara utan den för någonting i världen. För snart skulle stormar av många olika slag slå mot kyrkan och mot deras liv, och då skulle de ha så god nytta av vad de lärt sig den här kvällen, fast de inte vet det än där de kämpar mot vågorna och ensamheten.

På vandring genom MATTEUS EVANGELIUM

Så nu drar sig Jesus undan och låter lärjungarna åka båt över sjön. I kap 8 hade han åkt båt med dem en natt då stormen slog till. Då hade Jesus rest sig upp och stillat den stormen. Men nu är han inte där.

Jag tänker på hur ett barn lär sig gå. Först håller mamma och pappa barnet stadigt, sedan bara i händerna. Men någon gång måste man också släppa taget. Först åkte Jesus med i båten. Det blev storm. Han stillade den. Nu släpper han taget. Nu är det dags för nästa lektion. De tror att Jesus övergett dem. Det har han inte. De tror att han är långt borta. Det är han inte. Han kommer gående till dem, på vattnet. Hur många gånger är det inte så? Jesus använder det svåra vi möter för att komma närmre oss. Han kom gående genom stormen. Han kom gående genom sjukdomen. Han kom gående genom sorgen. Så kom Han till oss. Och efter allt detta, är han liksom närmre.

Jag undrar hur det såg ut när han kom gående på sjön. Det var ju storm. När han kommer tror lärjungarna att han är ett spöke. Kyrkans framtida ledare tror att Jesus är ett spöke! Men så ser de att det är han. För där fruktan ser ett spöke, ser tron Guds närvaro.

Petrus vill hoppa över relingen. Jag har ingen aning om varför? Men han får som han vill. – Kom, säger Jesus. Och Petrus kommer. Nu har jag ingen aning om varför de andra sitter kvar. Varför hoppade inte alla 12 över relingen och började springa omkring på vattenytan. Då står det att Petrus "började sjunka". Det står inte att han sjönk som en sten. Han började sjunka. Vattnet gick kanske till knäna. Så glömde han att hålla blicken fast på Jesus och såg på omständigheterna. I det läget ber Petrus Bibeln kortaste bön: - Herre, hjälp mig. Kommer du ihåg inledningstexten från Rom 10? "Alla som ropar: 'Gud. Hjälp!' får hjälp." Mer värtalig behöver du inte vara. Petrus sjönk. Men en sak var bra. Han var nära Jesus när han sjönk. Att sjunka utan Jesus är en sak. Att sjunka nära Jesus är en annan. Så Jesus drog honom upp. Därefter ställer han en fråga: - Varför tvivlade du? Jag tror inte att det är en anklagelse! Jag tror att Jesus ställde frågan för att Petrus skulle tänka på den, reflektera över den och försöka hitta ett svar på den. Varför tvivlar vi? Har Gud svikit dig? Har du mött någon som vandrat med Gud ett helt liv, men som sagt dig: - Det ska du veta, det går inte att lita på Gud? Har Guds löften dragits tillbaka? Har Gud förändrats? Om inte... varför tvivlar vi? Petrus tänkte på frågan, och längre fram skriver han, 1 Petr 3:12: "Ty Herrens ögon ser de rättfärdiga, och hans öron hör deras bön." Bra Petrus! Du förstod! Detta var vad Jesus lärde dig den där natten. Du tvivlade för att du släppte honom med blicken. Men han... han släppte aldrig dig med sin blick."

Men det är inte slut där, för Jesus är trons upphovsman, men också dess fullkomnare, så därför står det att de nu går tillsammans mot båten. Och när de kommer fram så står det att lärjungarna sa: - Du måste vara Guds son. Tidigare, efter stormen på samma sjö i kap 8, när Jesus stillat stormen hade de frågat: - Vem kan han vara? Nu vet de.

Så sist, ännu en kort eftertext, Vers 34-36: **När de hade farit över sjön, kom de till Gennesaret. Männerna på platsen kände igen honom och skickade ut bud i hela trakten, och man förde till honom alla som var sjuka och bad honom att de åtminstone skulle få röra vid tofsen på hans mantel. Och alla som rörde vid den blev friska.**

Detta är folkets reaktion på allt det som hänt. När Jesus kommer över sjön står de där och väntar på honom. De vet nu att han gått igenom en storm för att komma till dem. Därför ber de: - Rör vid oss. Och när jag tänker på allt Jesus gått igenom, hur han lämnat Himlen, blivit människa, tagit vår fattigdom, våra sjukdomar och all vår synd på sig, förnedrats, torterats, korsfäst, stigit ner i dödsriket för att bryta dess makt, och för att uppstå på den tredje dagen... När jag tänker på den storm han gått igenom för att komma till oss så tänker jag att dessa människors reaktion är den enda vettiga: - Jesus, om detta är du så är du värd att lita på. Rör också vid mig.